

KÜRDİSTAN DEVRİMİNİN ASKERİ STRATEJİSİ

Savaşın, politikanın şiddet araçlarıyla sürdürülmesi anlamına geldiği; ilgili hükümet, ulus ve sınıfların politikalarından soyutlanamayacağı biliniyor. Fakat, buna rağmen, savaş ve politikanın diyalektiği, uluslararası arenada güncel ve önemli bir tartışma konusu olmaya devam ediyor; barışın “korunması”, savaş ve devrim sorunları, yeni bir tarihsel temelde tartışılmak isteniyor ve tartışılıyor.

Herşeyden önce böyle bir tartışma doğaldır. Çünkü büyüyen nükleer savaş tehlikesi, korkunç boyutlara varan silahlanma yarışı, kan ve ölüm kusan bölgesel savaş ocakları ve bütün bu olguların yarattığı gerginlik ortamı topyekün insanlığı tehdit ediyor; dünyanın büyük bir kesiminde ekonomik ve toplumsal gelişmenin önünü tıkkıyor. Öyle ki, bilimsel ve teknolojik devrim, hemen hemen tümüyle insanlığın iyiliği yerine modern askeri silahlanmanın hizmetine koşuluyor. Teknoloji transferi, az gelişmiş ülke ekonomilerindeki geriliği yeniden üretiyor; emperyalist kapitalizmin dayattığı parasal ve mali sistem, söz konusu bağımlılığı pekiştiriyor ve az gelişmiş ülkeleri taşıyamıyacakları ağır **borçlar** altına sokuyor. Dahası, emperyalist ve gerici sömürü, baskı, tehdit ve saldırganlığın boy hedefi durumunda bulunan az gelişmiş ülkeler, ister-istemez kendilerini silahlanma yarışının ortasında buluyorlar; hızlı bir biçimde bu yarışın içine çekiliyorlar. Bu da, insanlığın büyük çoğunluğunu oluşturan Üçüncü Dünya halklarını çok daha ciddi sıkıntılarla; ekonomik ve toplumsal felaketlerle karşı karşıya getiriyor. Örneğin, 1981 yılında Üçüncü Dünya ülkelerinde 81.281 milyon dolar tutan askeri harcamalara karşın, yeni doğan her Üçüncü Dünyalı çocuk 260 dolarlık bir borcu yüklenmek durumunda kalıyor(1). Sömürgeler ise, her türlü silahın pervasızca denendiği kimyasal labaratuvar haline getiriliyor. Emperyalizmin ve sömürgeciliğin en iğrenç ve en vahşi suçları buralarda sergileniyor. Üstüne üstlük, bu ve buna benzer melanetin baş sorumlusu olan emperyalizm ve gericilik, bütün bunlarla da kalmıyor; derinleşen bunalımına koşut olarak dünyanın dört bir yanında karşı-devrimci şiddeti ve açık müdahaleyi meşrulaştırıyor.

Tartışmanın doğallığı kendiliğinden ortaya çıkıyor. Bir bütün olarak, insanlıkla çılıncıca silahlanma, yumuşama ile gerginlik, yoksulluk ile zenginlik, emperyalizm ile yeni-sömürgecilik, sömürgecilik ile bağımsızlık ve özgürlük arasındaki karşıtlığın, kutuplaşmanın yapısında geliştirdiği felaket ve patlamalar, köklü çözümler dayatıyor. Ve ulusal, toplumsal-sınıfsal çelişkilerin çözümü, barışın “korunması”, ekonominin demilitarizasyonu, bilim ve tekniğin insanlığın hizmetine koşulması vb., her zamankinden daha fazla bir önem kazanıyor; iç-içelik arzediyor. Ki bu, savaş ve politika sorununa, aynı zamanda yeni bir öz kazandırıyor. Çağdaş politika sanatı, bunun doğru kavranmasında yatıyor.

İşte bu noktada, dünya devrimci hareketini ciddi güçlükler, ivedi çözüm bekleyen karmaşık sorunlar ve tarihsel görevler bekliyor. Güçlüklere temel teşkil eden zaafklar, yetmezlikleri besliyor. Örneğin, Sosyalist sistem, gerçekleşen sosyalizmin çıkarlarını korumak, yeni bir dünya savaşını önlemek ya da caydırıcı bir denge oluşturmak için silahlanma alanında sağladığı belli bir üstünlüğün yanında, bilim ve teknolojinin bazı alanlarında teknelci kapitalizm ile yarışmıyor; daha doğrusu onu alt edemiyor. “Kardeş partiler” ise, çoğunlukla zamanın hızlı akışına ayak uyduramıyor; demokrasi ve devrim mücadelesinde, öncü, yönlendirici ve toparlayıcı olamıyorlar. Sosyalizmin kalesi Sovyetler Birliği’nde gün ışığına çıkarılan sorunlar, “perestroika”nın karşı karşıya bulunduğu güçlükler ve özellikle dünyanın sıcak savaş odaklarında gelişmelerin gerisinde nal toplayan “kardeş partiler”in somut durumu, bu nesnel gerçekliği kanıtlamaya yetiyor. İşte bu ve benzer yetmezlikler, radikalleşmeyi

frenliyor; dünya devrimci hareketinde meşruiyet arayışı içinde bulunan kimi eğilimleri müzminleştiriyor. Hatta sınıf ilkelerinden sapma eğilimleri dahi böyle bir ortamda yeşeriyor. Bakın, Roland Bauer'ın şu sözleri bu bakımdan ilginçtir:

"Bugün nükleer bir felaketin önlenmesi, yeryüzünde barışın korunması, ve bölgesel anlaşmazlıkların barışçıl yünden çözülmesi toplumsal ilerlemenin en önemli ön gerekleridir. Nükleer savaş , geçmişteki savaşlardan farklı olarak, politikanın başka araçlarla sürdürülmesi olmayıp, her tür politikanın ve doğallıkla her tür ilerlemenin sonu olacaktır. Lenin ve Karl Liebknecht tarafından dile getirilen ve bu yüz yılın ilk yılları için tümüyle geçerli olan emperyalist savaşın iç savaşa dönüştürülmesi sloganı, bu koşullarda kesinlikle düşünülemez. Ayrıca devrimci gücün toplumsal ilerlemenin ebesi olduğu, savaşların haklı ve haksız oldukları, sosyalist bir silah sistemlerinin üstünlüğü ve diğer bazı geleneksel görüşlerin özlü bir biçimde düzeltilmesi gerektiğine inanıyoruz."(2) (abç)

R.Bauer'ın görüşleri, dünya devrimci hareketindeki çeşitliliğin doğallığı içinde makul karşılanabilir(!) Ancak, Bauer'ın yaklaşımında sınıf ilkelerinden açık bir sapma var. Bunu bilince çıkarmak ve mahkum etmek gerekir. Bauer "barış olmazsa her şey hiç bir şeydir." Demek istiyor. Ve "tezini" nükleer savaşın, politikanın başka araçlarla sürdürülmesinin ötesinde, topyekün insanlığın sonu olabileceğine dayandırıyor. Bu bir anlamda doğru olabilir. Ancak nükleer savaş kaçınılmaz değildir. Ve böyle bir çılgınlığı önlemek mümkündür. Çünkü, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkeler, böyle bir çılgınlık karşısında caydırıcı bir güç oluşturuyorlar. İkincisi, insanlık ve özellikle gelişmiş ülkelerin insanları, böyle bir çılgınlığa karşı bugün dünden çok daha duyarlılar. Bu duyarlılığın güçlü direnişlere dönüştürülmesi olanaklıdır. Üçüncüsü, böyle bir çılgınlık, buna başvuranların da sonu olacaktır. Bu nedenle ABD'nin daha şimdiden, Batı Avrupa dışındaki ekonomik ve stratejik bölgeler üzerinde, "bölgesel nükleer savaş" planları yapması ve etkileri belli bir noktada kalabilecek nükleer silahlar geliştirmesi, bir bakıma buna işaret ediyor. Ayrıca ABD'nin Avrupalı müttefiklerinin nabzını elinde tutabilmesi de bunu gerekli kılıyor(3).

İkincisi, R.Bauer, soyut bir yaklaşımla "barışın korunması"nı fetişleştiriyor, barış mücadelesinin özünü boşaltıyor, ulusal kurtuluş savaşlarını ve sosyal devrimleri, "barışın korunması"na bağlı kılıyor. Hatta Marx, Lenin ve K. Liebknecht'in konuya ilişkin görüşlerini "çürütme"ye (!) kadar işi vardiıyor. Oysa barış ve "toplumsal ilerleme" olguları, hem uluslararası ve hem de ulusal kökleri olan fenomenlerdir; ve söz konusu olguların uluslararası ve ulusal yönleri arasında çağdaş değişmelere bağlı olarak artan diyalektik bir bağıntı mevcuttur. Örneğin, emperyalizm, sömürgecilik ve yeni sömürgecilik, yapısında karşı şiddeti beslemiş ve onu, özellikle sömürge ve bağımlı ülkelerde patlama noktasına getirmiştir. "Barışı korumak" ya da yumuşama sürecine "ivme" kazandırmak için bu ülkelerde –doğru olsa bile- (ki, olmadığı açık) şiddetli patlamaların önüne geçmek mümkün değildir. Çünkü bu tür patlamalar, çoğunlukla, subjektif istemlerin ötesinde, ağır sömürü ve baskı mekanizmalarının tarihsel süreç içinde yarattıkları köklü ulusal birikimler sonucu meydana geliyor. Yine , "bugün, dünyada 500 milyonu aşkın insan açlık çekiyor. FAO hesaplarına göre 1975'te süregelen yetersiz beslenme, Afrika'da nüfusun % 22'sini, Uzakdoğu'da % 27'sini, Latin Amerika'da % 13'ünü ve Yakındoğu'da % 11'ini" etkiliyor. Ve her yıl yarısı çocuk olan 40 milyon insan açlık ve kötü beslenmeden ötürü ölüyor(4). Kaldı ki, bu rakamlar, az gelişmiş ülkeleri kasıp-kavuran ağır borçların ve derin ekonomik bunalımın yarattığı sonuçlara paralel olarak büyük bir hızla yükseliyor. Ancak bu verili durum bile, insanlığın dörtte üçünü oluşturan sömürge ve Üçüncü Dünya halklarının, nükleer bir felaket kadar yıkıcı olan, baskı, vahşet ve açlık-yoksulluk gibi toplumsal felaketlerle **fiilen** cebelleşmekte olduğunu

göstermeye yetiyor. Dahası sömürge ve bağımlı ülkeleri, kısaca Üçüncü Dünya halklarının ezici bir çoğunluğu, R.Bauer'in "bölgesel anlaşmazlıklar" olarak andığı olaylar, esas olarak bu savaş ocaklarını kapsıyor ve buralarda karşı-devrimci şiddete son verilmedikçe, daha doğrusu savaşın maddi nedenleri tümüyle ortadan kaldırılmadıkça, barışçı çözüm önerileri birer iyiniyet gösterisinden öteye gidemez.

O halde sorun, Marksizmin kimi temel tezlerini gözden geçirmek ya da R.Bauer'in tabiriyle "düzeltmek" değil; söz konusu tezler ışığında ve çağımızın çeşitlilik arzeden çelişkiler yumağı içinde, emperyalist-gerici saldırganlığın "yeni" savaş stratejilerini irdelemek, emperyalist tehdidi bertaraf edebilecek dinamikleri, bu dinamiklerin çaplarını, iç-içeliklerini ve birbirlerini ve bir bütün olarak devrimci süreci etkileme güçlerini bilince çıkarmak; elde edilen bulguları maddi yaşamın içinde politik adımlara dönüştürmektir. Dünya devrimci hareketi ancak böyle bir yaklaşımla radikalleşmenin önünde frenleyici bir işlev gören zaafalarını aşabilir, meşruiyet arayışlarının önünü tıkayabilir ve zamanın hızlı akışıyla yarışını kolaylaştırabilir.

ABD'nin "yeni" savaş stratejileri, sosyalist ülkelerin çevrelerini ve özellikle Üçüncü Dünya ülkelerini esas alıyor; sosyalist ülkelerde "tedrici bir geriye dönüşü" hedefliyor. Son 40 yılda görülen silahlı çatışmaların hemen hemen tümü, Üçüncü Dünya ülkelerinde meydana geldi. "Yeni" stratejilerle Üçüncü Dünya halklarına dayatılan savaşlar, sürekli kılınmak; sosyalist ülkelerin, ulusal ve sosyal devrimlerle dayanışması engellenmek isteniyor. "Tedrici geriye dönüş" üzerinde yapılan hesaplar, sosyalist ülkelerin sınırlarına yakın yörelere yönelik planlar, enternasyonalist dayanışmayı önlemek için birer tehdit unsuru olarak kullanılıyor.

Fakat evdeki hesap pazara uymuyor. Ortadoğu, Latin Amerika, Asya ve Afrika ile Üçüncü Dünya ülkeleri, parlamaya hazır bir barut fıçısını andırıyor. Kürdistan, Filistin, Güney Afrika, İrlanda, Bask, Yeni Kaledonya, Sih ve Tamil halklarının zorlu direnişi, ulusal kurtuluş savaşlarının "çağını doldurduğu" savlarını yadsımayla kalmıyor; emperyalizme sömürgecilğe, siyonizme ve ırkçılığa korkulu anlar yaşıyor. Yine Üçüncü Dünyada gelişen sosyal kurtuluş mücadeleleri, halklar lehine işleyen bu sürece yeni boyutlar kazandırıyor. Gelişmekte olan ülkeler arasındaki dayanışma süreçlerini yansıtan Bağlantısızlar hareketi, Afrika Birliği Örgütü, Latin Amerika Ekonomik Sistemi vb. Örgütlerde, artan bir biçimde kendisini duyuran ulusal kimlik arayışı ve insiyatif yönelimi, bu süreci güçlendiriyor. Kısaca halklar, tarih sahnesinde artan bir biçimde varlıklarını duyuruyor, ağırlıklarını hissettiriyorlar(5). Ve devrimci sürecin ürünü olan her yeni ulusal devlet ve her sosyal devrim, dünya güçler dengesinde yeni ve ciddi değişmelere yol açıyor; barışın güçlendirilmesine ve "toplumsal ilerleme"ye ivme kazandırıyor.

ABD ve müttefikleri, bu sürecin önünü tıkamak; emperyalist kapitalist sistemin en zayıf halkalarının koparılmasını engellemek için; daha doğrusu, devrimleri henüz embriyon safhasındayken boğazlamak istiyorlar. İşte buna izin vermemek; çağımızın yeniliğini belirleyen mazlum halkların iradelerini dikkate almak ve bu süreci olabildiğince hızlandırmak; "barışın korunması", nükleer silahların yok edilmesi, ekonominin demilitarizasyonu, bilim ve teknolojinin insanlığın hizmetine sunulması vb. Amaçlar etrafında gelişen mücadeleyi, çağımızın yeniliğini belirleyen halkların istem ve çıkarlarına uyarlamak gerekiyor. Halkların, genelde barış istedikleri doğrudur. Ancak insanlığın ezici bir çoğunluğunun, bundan daha önce özgürlük, eşitlik, iş ve ekmek istediği; daha doğrusu, var olabilmek için savaşmak gibi tarihsel bir ödev ve zorunlulukla karşı karşıya bulunduğu da bir gerçektir. İşte çağdaş devrimci politikada kavranılması gereken ana halka budur.

Savaş Amacıyla Örgütlenmek Savaşın Biçimine Sıkı Sıkıya Bağlıdır

Savaş sözcüğünü kullanmak bile kimilerine sıkıcı geliyor. Bunu biliyoruz. Fakat buna rağmen gerçekleri bilince çıkarmak zorundayız. Çünkü, emperyalizm, sömürgecilik, yeni-sömürgecilik, kısaca baskı ve sömürü, işçi sınıfını ve özellikle ezilen ezilen dünya halklarını, istemedikleri amansız savaşların içine çekiyor. Öyle ki, halkların en basit değişiklik istemleri, inatla ve en vahşi biçimde bastırılmak isteniyor; insanca ve özgür yaşamak, dayatılan **haksız savaşları** kazanmakla özdeşleşiyor. Ve baskı ve sömürünün pençesi altında bulunan "**uysal**"ın **haklılığı**, önemli olmakla birlikte tek başına, dayatılan saldırgan savaşları kazanmaya yetmiyor. Savaş amacıyla örgütlenmek gerekiyor.

Savaş amacıyla örgütlenme, savaşımın biçimi sorununa sıkı sıkıya bağlıdır. Savaşım biçimleri ise çok ve çeşitlidir. Farklı mücadele biçimlerini kabul eden Marksizm-Leninizm, şu ya da bu mücadele biçiminin başa alınmasında veya temel mücadele biçimi olarak saptanmasında, toplumsal gelişmenin genel yasaları ışığında somut ve tarihi şartların belirleyiciliğini esas alır. Somut ve tarihi şartların tezahürü, ülkeden ülkeye, ayrı ayrı ulusal koşullarda yaşanan değişik ekonomik-politik süreçlere göre farklılıklar gösterir. Ve değişik ekonomik-siyasal konjonktürlere sahip ülkelerin evrimlerine tekabül eden savaşım biçimlerinin çeşitliliği, özünde söz konusu farklılıklara dayanıyor.

Örneğin, ABD, Japonya ve Batı Avrupa gibi gelişmiş kapitalist ülkelerin evrimlerinin bugünkü aşamasında, **toplumsal örgütlenme ve mücadele**, genelde **öne çıkan** savaşım biçimi olarak kabul görüyor. Bu "sosyalizme barışçı geçiş"e "gerekçe"(!) yapılmadıkça doğrudur. Ancak, buna karşın, emperyalist ve sömürgeci saldırıların boy hedefi durumunda bulunan sömürge ve yeni sömürge ülkelerin evrimleri, **silahlı mücadeleyi temel mücadele biçimi** olarak öne çıkardı, çıkarıyor.

"Kıtadaki halk devriminin başlıca amacı; bürokratik askeri devlet mekanizmasını yok etmek ve bunun yerine, mevcut ekonomik ve sosyal rejimi değiştirmek üzere, silahlı halkın geçişini sağlamak yoluyla, iktidarın ele geçirilmesidir. Bu amaca sadece silahlı mücadele yoluyla ulaşılabilir. Mücadelenin gelişimi ve örgütlenmesi; hareketin yürütüleceği doğru yerin ve en uygun örgütlenme yöntemlerinin seçilmesine bağlıdır(6).

"Olaylar, emperyalizmin başlıca eğemenlik aracının şiddet olduğunu gösteriyor. (...) Şiddetin ancak şiddetle ortadan kaldırılabileceğini bilmiyorsak hiç bir şey bilmiyoruz demektir. Emperyalizmin ne olduğunu bilenler, onun ulusal güçlere karşı devamlı şiddete başvurduğunu da pekala bilirler. Emperyalizmin boyunduruğundan kurtulup da (ister sömürgecilik, ister yeni sömürgecilik şeklinde olsun) kurban vermemiş bir tek ülke yoktur. Önemli olan, ulusal kurtuluş hareketlerinin ne gibi şiddet yöntemlerine başvuracağını tayin etmek, emperyalist şiddet yöntemlerinin öcünü almakla yetinmeyip sonuca yani gerçek ulusal kurtuluşa ulaşmaktır.

"Bazı halkların hayatında yer alan dünkü ve bugünkü deneyler, dünyadaki – özellikle Vietnam, Kongo ve Rodezya'daki- ulusal kurtuluş mücadelelerinin, bağımsızlığını barışçı yoldan kazanmış ülkelerde görülen çelişmelerin ve nihayet devamlı şiddetin çizdiği zikzakların gösterdiği gibi, emperyalizmle uzlaşmak mümkün değildir; emperyalizm baskısı altında ülkelerin kurtuluş yolu sadece ve sadece silahlı mücadeledir.

"Halkın umutlarını boşa çıkarmamak için ulusal kurtuluşun tek ve etkin yolu silahlı mücadeledir görüşünü öne sürmekle kimseyi şaşkırtmadığımız kanısındayız. Halkların kurtuluş çabasına gerçekten katılmış herkes, kurtuluş savaşlarının tarihinde bu dersin yazılı olduğunu da görecektir."(7)

”Siyasi eylemin en yüksek biçimi olan halk silahlı mücadelesi, yeni sömürge ortamında, devrimci bir ayraç rolü oynamaktadır.”

”Kurtuluşa barışçı eylem yoluyla varmanın mümkün olmadığı anlaşılmıştır.”(8)

Ayrıca Küba, Çin, Vietnam, Cezair, Angola, Mozambik ve Nikaragua devrimlerinde, silahlı mücadelenin temel bir işlev gördüğü ve söz konusu devrimlerin gelişme yoluna damgasını vurduğu tartışma götürmüyor.

Diğer yandan, tarihsel deneyim, aynı savaşım biçiminin bile, bu iki kategoriye giren ülkelerde, hatta bizzatıhi sömürge ve yeni sömürgelerde özü itibarıyla farklılıklar gösterebileceğini gösteriyor. Örneğin, İkinci Dünya Savaşı sırasında Fransa, İtalya ve Almanya gibi batı Avrupa ülkelerinde şehir ve kasabaları esas alan gerilla savaşlarına karşı Asya ve diğer bazı sömürge ve yeni sömürge ülkelerde gerilla hareketleri kırsal alanları (yani köylülüğü) temel aldılar. Yine yukarıdaki çözümlerimizde ikinci kategori içinde anılan Küba, Çin ve Nikaragua devrimlerindeki benzerlik ve ayrılıklar, daha da öğreticidir. Bilindiği gibi halk savaşına sahne olan bu üç ülkede de, devrim, esas olarak silahlı mücadele çizgisini izledi. Ancak silahlı mücadele, bu ülkelerde farklı muhtevalar kazanarak gelişti. Örneğin, birbirlerinden çok farklı çizgilere sahip olan Küba ve Çin devrimleri “şehirlerin kırlardan kuşatılması” konusunda önemli benzerlikler gösterirken; Küba ve Çin devrimlerinin yakından incelendiği, hatta belli dönemlerde şu veya bu biçimlerde denendiği Nikaragua’da devrim, Küba ve Çin stratejilerinin yaşattığı yenilgiler ortamında kendine özgü bir yol çizdi. Kır ve şehirlerdeki mücadele diyalektik bir bütünlük içinde ve silahlı mücadele çizgisinde birleştirildi. Silahlı mücadele, toplumsal örgütlenme ve savaşım ile güçlendirilerek zafere ulaşıldı.

Farklılığın boyutları açık. Kaynağını açığa çıkarmak gerekiyor. F. Kastro ve Che Guevara’nın yaktıkları devrim ateşiyle kavranan Nikaragua, herşeyden önce, 1950’li yılların Kübası değildir. İkincisi, ABD emperyalizmi, Küba deneyiminden çıkardığı derslerle bir bütün olarak Latin Amerika Ülkelerinde “köklü tedbirler” almış ve bu yolda belli mesafeler katetmiştir. Ve Nikaragua’da, söz konusu ‘tedbir’lerin ekonomik ve sosyal yapıdaki etkilerinden payına düşeni almıştır. Çin ise, çok daha değişik bir ülke idi. Uzun süreli halk savaşının kaçınılmaz olduğu bu çok geniş ve yarı-feodal ülkede, nüfusun 5/6’ini köylüler oluştururken(9); Nikaragua’da kırsal nüfusun toplam nüfus içindeki payı sadece % 50’dir(10), kapitalizmin egemenliği ve yoğun bir proleterleşme söz konusudur.

Sıraladığımız örneklerde de görüldüğü gibi, ekonomik-toplumsal yapı, somut tarihi ve siyasal koşullar, hangi mücadele biçiminin **temel** alınması gerektiğini belirlemekle kalmıyor, başa alınan savaşım biçimi yanında önem kazanan diğer mücadele türlerini de bilince çıkarıyor ve bir bütün olarak devrimin gelişme seyrini etkiliyor. Yine aynı somut ve tarihi koşullar, iktidar amacıyla örgütlenme sorunu ile mücadele biçimi arasındaki diyalektik bağıntıyı önemsemeyen ya da kavramak istemeyen kolaycı, muğlak ve belirsiz yaklaşımları da yadsıyor. ABD, Japonya, Kanada, ve Batı Avrupa ülkelerinde, bu ülkelerin evrimlerinin bugünkü aşamasına denk düşen “barışçı eylem” sürecini “sosyalizme barışçı yoldan geçiş süreci”yle özdeşleştiren komünist partilerin ezici çoğunluğunun, toplumsal muhalefete geriden el sallamaktan öte gidememeleri; gelişmelerin çok daha keskin ve karmaşık olduğu Cezair ve Nikaragua gibi ülkelerde silahlı mücadelenin belirleyici önemini kavramayan “kardeş partiler”in, devrim süreci boyunca nal toplamaları bu bakımdan öğreticidir.

Kürdistan Devrimi Silahlı Mücadele Çizgisinde Gelişecektir

Kürdistan devriminin gelişme yolunu tesbite çalışırken, öncelikle ülkemizin siyasal statüsünü, ekonomik, toplumsal ve politik yapısındaki değişimleri irdelemek ve kalın çizgilerle de olsa belirli tesbitlere varmak gerekiyor. Ki bu tesbitler, esas olarak devrimimizin gelişme yolunu belirliyor.

Kürdistan, herşeyden önce bir sömürgeci. Ve O, bölgemizde sadece sömürgeciliğin değil; emperyalizmin de en zayıf halkalarından birini oluşturmaktadır. Daha da önemlisi, **bugün** ülkemizde fiili bir durum; acımasız bir savaş söz konusudur. Ve ayrı ayrı parçalarda kendi seyri içinde gelişen savaşın niteliği, boyutları ve zaafı, bu nesnel gerçekliği değiştirmiyor. Kaldı ki, temel mücadele alanımız olan Kuzey Kürdistan'daki savaşı "oyun içinde oyun" gibi görenler bile, ülkemizin bu en büyük ve jeo-politik bakımdan en önemli parçasında, her türlü hile, vahşet ve alçaklığı içeren çok yönlü bir savaşın yürütüldüğünü; düşmanın, yetersizliklerini aşmaya çalışarak halkımıza dayattığı savaşı sürekli kılacak köklü hazırlıklar yaptığını; kısaca savaş içinde uzun erimli bir savaşa hazırlandığını görüyorlar. Çünkü düşmanın, toplu köyler vb. adı altında kırsal alanları boşaltmaya çalışması, toplu sürgünleri sürekli gündemde tutması, silahsız ve savunmasız kitlelere ve yurtsever güçlere yönelttiği saldırı ve operasyonlar eşliğinde "korucu"luk sistemini "özel hareket timleri"yle takviye edip geliştirmek istemesi, daha doğrusu yeni Hamidiye Alayları örgütlenme çabaları, Kürtlerden oluşturulacak ordu hazırlıkları, sömürge valiliğini ihdası; Bask, İrlanda, Korsika vb.de uygulanan sömürgecilik politikalarını yakından izletip bunlardan edindiği sonuçları Güney ve Doğu Kürdistan'daki deneyimlerle birleştirerek günümüz koşullarına "cevap verebilecek" savaş politikaları geliştirme çabaları ve buna bağlı olarak Kürt bujuva ve reformist güçlerine göz kırpmaya çabaları; onları ve diğer parçalardaki kimi kurtuluşçu güçleri, **radikal mücadele çizgisine** karşı kullanma ya da Kürdistan'daki direnişin zaafına basarak onlardan yararlanmaya özel bir özen göstermesi, bu barbar, sinsi ve hain politikanın çıplak örneklerini oluşturuyor(11). Ve bunu görmemek için kör olmak gerekiyor.

Diğer yandan, emperyalizmin, Sovyetler Birliği ile sınırı olan Akdeniz'den Basra Körfezine uzanan Kürdistan'daki savaşa seyirci kalmıyor. Aksine ABD ve kimi Avrupalı müttefikleri, ekonomik ve stratejik önemi büyük olan bu zayıf halkanın koparılmasını engellemek için, "**kurtla beraber oturup kuzuyu yiyor, sahibiyile beraber oturup ağlıyor**"lar. Onların, bir yandan Türkiye'ye, "Kürt halkının varlığını tanıyın... azınlık haklarını verin.." diye telkinlerde bulunmaları(!); diğer yandan, Kürdistan'ı, NATO'nun Ortadoğuya yönelik bir askeri üssü haline dönüştürmeleri ve sömürgeci Türk devletini ekonomik ve askeri yönden desteklemeleri ve daha şimdiden "Türkiye'de bir Kürt ayaklanmasını nasıl bastıracağını" ortak tatbikatlarla sergilemeleri bunu gösteriyor(12). Bugün bunu yapan ABD, B. Almanya ve diğer bazı emperyalist ülkelerin, Kürdistan'daki savaşın kızışması halinde, sadece ekonomik ve askeri destekle yetinmeyecekleri de bir sır değildir.

İkincisi, ülkemizde çok hızlı ve dinamik bir süreç yaşanıyor. Dayatılan savaşa, savaş hali yasalarına rağmen halkımıza ve onun devrimci-yurtsever güçlerine boyun eğdirilemiyor. Ulusal hareketin yapısında taşıdığı dinamikler, halk kitlelerinin derinden derine kabaran kin ve öfkeleri ve gelişen mücadeleye, Kürdistan'daki devrimci süreci geriye çekmeye ya da yumuşatmaya el vermiyor. Boyutlanan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında, düşmanın vereceği ödümler, devrimci sürecin yapısında

geliştirdiği patyayıcı birikimleri boşaltmaya yetmiyor. Sömürgeci düşman ve emperyalizm ise, bu durumu yakından görüyor ve izliyor. Kürdistan'daki savaşın sürekli kılınmasına ilişkin hazırlıkları, bunu bütün çıplaklığıyla gösteriyor. Reformistlerimizin özlemini duyduğu "barışçı eylem" ve dernekçilik dönemi tarihe karışmış bulunuyor. Çünkü sömürgeci statükoda açılan ve açılacak olan her delikten, ulusal kurtuluşçu güçlerin yararlanacağını düşman da gayet iyi biliyor. Ve bunu bildiği için de ülkenin ve hayatın her alanında savaş yasalarını uygulamayı, şiddet ve barbarlığı esas alıyor.

Üçüncüsü, düşman orduları tepeden-tırnağa çağımızın en modern, silah araç ve gereçleriyle donatılmıştır ve düşman, bugün için geçici de olsa (ki geçicidir), hala güçlüdür. Ayrıca tarih boyunca yaşanan yenilgiler, yenilgilerin gerçek nedenlerini kavrayamayan geniş yığınların, özgüçlerine güvenlerini belirli ölçülerde de olsa sarsmış; toplumun bazı kesimlerinde zayıflığın "aşılmaz bir kader olduğu"(!) imajını güçlendirmiştir. Bunun kırılması gerekiyor.

İşte, devrimimizin gelişme yolunu belirleyen esas unsurların biçimlendirdiği tablo budur. Bu somut koşullarda, bir numaralı görevin, zayıflığı kuvvete dönüştürmek, kitlelerin kendilerine güvenmelerini sağlamak ve ulusal benliğe varmış bir ulus yaratmak olduğu açıktır. Bu da ancak, dayatılan savaşı kabullenmek ve daha etkin bir şiddet çizgisinde savaşı geliştirmekle mümkündür. Çünkü bu, hem düşman saldırılarını karşılamak ve koşullara uygun karşı saldırılar düzenlemek; hem de siyasal örgütlülüğü geliştirmek ve değişik türde toplumsal mücadele biçimlerini örgütlemek, korumak ve geliştirmek için gerekli ve zorunludur. Kürdistan devrimi silahlı mücadele çizgisinde gelişecektir.

Kürdistan Devrimi Silahlı Mücadele Çizgisinde ve Fakat Kendine Özgü Bir Yolda Gelişecektir

Devrimin gelişme yolu, bütün bir devrim sürecine tekabül ediyor. Ayrıca bu süreç düz bir seyir izlemiyor. Ülkeden ülkeye, ayrı ayrı ulusal koşullara göre farklı öz ve biçimler kazanıyor ve değişik aşamalardan geçerek gelişiyor. Yine her dönemde, o döneme özgü mücadele biçimleri de önem kazanabiliyor. Dolayısıyla topyekün devrim sürecine ve bu süreci oluşturan zincirin halkalarına tekabül eden mücadele biçimlerini, **öncelikler** sırasına göre tesbit etmeye çalışmak ve onları birbirine uyarlamak hayati bir önem arz ediyor.

Kürdistan devriminin silahlı mücadele çizgisinde gelişmesi, devrimci gelişmenin ana doğrultusunu belirliyor. Ana doğruyu belirleyen koşullar, tartışma konumuza ışık tutuyor. Ancak savaşımın özünü; ikinci derecede önem arz eden mücadele biçimlerini ve yardımcı yöntemleri bilince çıkarmaya yetmiyor. Bu bakımdan, devrimimizin çizgisini belirleyen unsurların yanısıra toplumumuzun yapısındaki farklılaşmaların boyutlarını irdelemek gerekiyor.

Toplumsal farklılaşmanın tesbitinde, ülke nüfusunun kır ve şehirler arasındaki dağılımı, toprak mülkiyetindeki farklılaşmalar ve sömürünün durumu büyük önem taşıyor. Kürdistan, yaygın kırsal alanlara sahip geniş bir ülkedir. 1980 yılı verilerine göre nüfusun % 35,9'u kentlerde, % 64,1'i kırsal yerleşim bölgelerinde oturuyor. Ayrıca Türkiye ve Avrupa metropollerine yapılan göçler, doğal olarak bu orana yansımıyor(13). Toprak mülkiyetine gelince, toprak sahibi köylülüğün % 72,7'sini yoksul köylüler; % 15'ini küçük üreticiler ve orta köylülük; % 8,4'ünü zengin köylülük yani kır burjuvazisi ve % 3,9'unu büyük toprak sahipleri oluşturuyor. Ve büyük toprak sahipleri, toprağın % 30'una sahip bulunuyor. Topraksız köylüler ve tarım işçileri ise,

toplum çiftçi ailelerinin üçte-birini aşıyor(14). Kürdistan şehirleri ise, nicel olarak zayıf da olsa, ulusal ve enternasyonalist görevlerini kavramaya yetenekli bir işçi sınıfını ve büyük bir işsizler ordusunu barındırıyor. Örneğin, 1972 verilerine göre, sadece Avrupa ve Ortadoğu ülkelerinde çalışmaya gitmek için 139.415 kişi sıra bekliyor(15). Bir o kadarı da, geçimlik bir iş bulabilmek için Türkiye metropollerinin yollarını aşındırıyor ve kanuni olmayan yollardan Avrupa ve Ortadoğu ülkelerine gitmek için didiniyor. Diğer yandan, yeni fetih hareketi ülkedeki sömürü ve talan sürecini derinleştiriyor; toplumsal farklılaşmayı hızlandırıyor.

Toplumsal farklılaşmanın boyutları, mücadele biçimlerine yön veriyor. Kürdistan devriminin kendine özgü karakteristik özellikleri burada yatıyor. Ana doğrultusu itibarıyla Küba, Çin, Vietnam, Cezayir, Angola, Mozambik, Gine-bissau ve Nikaragua devrimleriyle büyük benzerlikler gösteren Kürdistan devrimi, hiç kuşku yok ki üçüncü dünya ülkelerindeki devrimlerden esinlenecektir; ancak, O kendine özgü bir yol izleyecektir. Çünkü Kürdistan, klasik sömürgeci tahakküm altında bulunmak ve nisbeten geniş bir kır ekonomisine sahip olmakla Çin, Vietnam, Cezayir, Angola, Mozambik ve Gine-Bissau gibi ülkelerle önemli benzerlikler göstermekle birlikte farklılaşmanın boyutları bakımından anılan ülkelerle küçümsenmeyecek ayrılıklar da gösteriyor. Örneğin, yarı-sömürge olan Çin'in dışında, diğer ülkelerin tümü sömürge statüsündeydiler. Üretimin egemen karakteri, hemen hemen tümünde yarı-feodal nitelikteydi. Çin'de nüfusun % 5/6'sını, Vietnam'da halkın 9/10'unu, Cezayir'de nüfusun % 80'ini, Angola'da nüfusun % 83'ünü, Mozambik'de % 91'ini ve Gine-bissau'da nüfusun % 76'sını köylüler oluşturuyordu. Ayrıca söz konusu ülkelerde işçi sınıfı ya çok cılız ya da henüz embiriyon safhasındaydı(16). Oysa Günümüz Kürdistan'ı, Kapitalizmin egemen olduğu bir sömürgeci devrimdir. Nicel olarak zayıf da olsa nitelik itibarıyla gelişkin bir işçi sınıfına sahiptir. Ayrıca şehirlerde biriken büyük işsizler ordusu var. Kırdaki nüfusun toplam nüfus içindeki payı ise, anılan ülkelere oranla daha düşük ve kırdaki proleterleşme daha yoğundur. Diğer yandan Kürdistan, Küba, Nikaragua, El Salvador gibi Latin Amerika ülkelerinden de farklı özellikler taşıyor. Herşeyden önce Kürdistan klasik bir sömürgeci devrimle Latin Amerika ülkelerinden ayrı bir siyasal statüye sahiptir. İkincisi, sınıfsal farklılaşma ve nüfusun şehirlerde yoğunlaşması, Latin Amerika ülkelerinde daha yüksektir. Örneğin, nüfusun % 50-75'inin şehirlerde yoğunlaştığı Üçüncü Dünya ülkelerinin başında Latin Amerika ülkeleri geliyor. Ayrıca Latin Amerika ülkelerinde, Kürdistan'a oranla daha gelişkin bir işçi sınıfı var ve işsizlik bu ülkelerde de oldukça yoğun... Hatta Latin Amerika ülkelerinin birçoğunda "diplomalı işsizler" diye yeni tip bir işsizler ordusu oluşuyor. Örneğin, El Salvador'da 1980 yılında üniversite öğrencilerinin sayısı 35.000'i aşıyor(17). Oysa devrim öncesinde (1939 yılında) Kuzey ve Güney dahil Vietnam'da, toplam 700 yüksek öğrenim öğrencisi bulunuyordu(18). Kürdistan'da ise 1980-81 ders yılı içinde –sadece Erzurum, Diyarbakır, Frat ve İnönü Üniversitelerinde toplam 8681 öğrenci okuyor(19). Kürdistan ve Türkiye'deki yüksek okullarda ve metropol üniversitelerinde okuyan Kürdistanlı öğrenciler de dikkate alındığında, aynı ders yılında Kürdistanlı yüksek öğrenim öğrenci sayısının toplamı 10.000'i aşıyor. Rakamlar anılan ülkelerdeki "aydın" potansiyelini göstermede bir veri olarak önem arz ediyor.

Ayrı ayrı ülkelerdeki devrim süreçlerinde sınıfsal farklılaşmaların boyutlarını gösteren veriler, yaşanan ve yaşanmakta olan devrimlerin deneyimleri, yolumuzu aydınlatıyor. Aynı mücadele çizgisine karşın Kürdistan'ın ne bir Çin veya Vietnam ve ne de bir Nikaragua ya da El Salvador olmadığı kendiliğinden ortaya çıkıyor. Kürdistan, birinci kategoriye giren ülkelerden daha ileri ve fakat Nikaragua ve El Salvador gibi Latin Amerika ülkelerinden daha geri bir toplumsal farklılaşma süreci

yaşıyor. Çin ve Vietnam'da Mücadelenin temel dayanağı olan köylülük, Kürdistan'da ancak devrimin **ağırlıklı bir dayanağını** oluşturuyor. Ancak emekçi kürt köylülüğünün temel taleplerinin programlanması ve onun örgütlenmesi önemini koruyor. Öte yanda, işçi sınıfının, Kürdistan şehirlerinde biriken işsizler ordusunun, öğrenci ve aydınların kısaca kent emekçilerinin örgütlenmesi ve mücadele saflarına kazanılması, Çin ve Vietnam'a oranla daha büyük bir önem arz ediyor. Nikaragua ve El Salvador gibi Latin Amerika ülkelerindeki mücadelelerde ise, bu ikinci alanın **ağırlıklı** rol oynadığı tartışma götürmüyor. Ayrıca bu durum, Kürdistan işçi sınıfı, kır ve kent emekçilerinin devrimimizdeki işlevlerini belirlemekle kalmıyor; Kürdistan devriminin askeri stratejisinde ve buna denk düşen temel taktiklerde, kır ve şehir bağlantısının önemini, silahlı mücadele ile toplumsal örgütlenme ve savaşım biçimlerinin diyalektik birliği ekseninde somutlaşan devrimci gelişme yolumuzun **özünü** de bilince çıkarıyor.

İşte bu "kaba" tahlillerin öne çıkardığı çizgiler, politik ve askeri stratejimizin ana hatlarını; başka bir deyişle devrimimizin gelişme yolunu belirliyor. Açık ki bu, topyekün devrim sürecine tekabül eden ayrı ayrı konaklarda önem kazanabilecek mücadele biçim ve araçlarını ustaca kullanmayı yadsımıyor. Tam tersine ulusal, bölgesel ve uluslararası koşulları da dikkate alarak çok çeşitli mücadele biçim ve araçlarından yararlanmayı öngörüyor. Ancak çeşitli mücadele biçimlerini bir arada kullanırken gerçekçi olmak ve onları devrimin gelişme yoluna uyarlamak tarihi bir önem taşıyor.

"Latin Amerika Devriminin temel yolunu, silahlı devrimci mücadele teşkil eder.

"Bütün diğer mücadele biçimleri, bu temel yolu geliştirmek ve geciktirmemek koşuluyla kullanılmalıdır." (20)

Oysa Kürdistan ve Türkiye'de, yakın geçmişte yapılan hatalar, bugün de tekrarlanıyor. Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin gelişme yollarına göre değil; yaşanan döneme göre vaziyet alınıyor ve devrimci sürecin şu yada bu konağında öne çıkan mücadele biçimi veya biçimleri üzerinde yoğunlaşıyor. Hatta kimileri soldan sağa savruluyor; kimileri tüm güçlerini bu alana döküyor ve kimileri de birkaç karpuzu bir elle tutmaya çalışıyor. Sonuçta, solun zarar hanesi kabarıyor. Bir sonraki dönemde hazırlıksız yakalanıyor. Örneğin, yakın geçmişte, "koşullar illegal örgütlenmeyi gerektirdiği için illegal örgütlendik" diyenler, illegal örgütlerini sadece o dönemin revaçta olan legal çalışmalarında kullandıkları için sınıfta kaldılar. Aynı anlayış, bugün de legaliteden yararlanmak için süreci geriye çekme işlevini üstlenmeyi bile mübah görüyor. Hem de, Kürt ve Kürdistan kavramlarının TC parlamentosunun duvarlarını aşındırdığı bir ortamda, TC. istatistiklerinde Ortadoğu, Doğu ve Güneydoğu biçiminde geçen bölge terimlerini tırnak içinde yazma "cesareti"ni göstererek !.. diğer bazıları ise, silahlı mücadeleden legal parti kurmaya kadar, hemen hemen tüm mücadele alanlarına bir anda ve balıklama dalmaya çalışıyorlar!

Legaliteden yararlanmaya, -süreci geri çekmeye çalışmadan- legal yayın çıkarmaya ya da tüm mücadele biçimlerini bir arada kullanmaya –eğer onları birarada kullanma güç ve yeteneğine sahip isek- karşı değiliz. Ayrıca yapamadığımız işleri, yapanları kıskanmayız; aksine genelde verilen mücadeleye güç katıyorsa seviniriz. Ancak yaklaşımlarda isabet yok. Devrimin uzun ve kısa vadeli çıkarlarının öngördüğü tüm mücadele biçimlerini bir arada uygulamak, herşeyden önce güç ve yetenek istiyor. Hele silahlı mücadele de söz konusu savaşım biçimleri arasında sıralanıyorsa, durumun ciddiyeti daha bir önem kazanıyor. Oysa Kürdistanlı ve Türkiyeli örgütlerin güçleri ve eylem yetenekleri biliniyor. Bu bakımdan esas sorun, gerçekçi olmak; her yeni dönemde önem kazanan farklı mücadele biçimlerini devrimin gelişme yoluna uyarlamak; değişik savaşım biçimlerini bu ekseninde ve öncelikler sırasına göre ele

almak; atılan adımlarda kısa vadeli çıkarları mücadelenin uzun erimli çıkarlarına bağımlı kılmaktır. Aksi halde sürece yön vermek sanıldığı kadar kolay olmayacaktır.

Devrimimizin Silahlı Mücadele Çizgisinde Gelişmesi Diğer Mücadele Biçimlerini Yadsımak Anlamına Gelmiyor

Kürdistan Devriminin gelişme yoluna ilişkin tesbitimiz, öteden beri değişik çevrelerce farklı biçimlerde “yorumlanıyor”. Kimi çevreler “politik mücadele ile silahlı mücadeleyi” karşı karşıya koyarak sorunu çarpıtmak istiyorlar. Kimileri, yaratılan kavram kargaşası içinde meselenin özünü kavramakta güçlük çekiyor ve acaba silahlı mücadelenin –ülkemiz koşullarında- başlıca mücadele biçimi haline gelmesi, diğer mücadele biçimlerini yadsımak anlamına mı geliyor? diye düşünüyorlar. Kimi çevreler de soruna düz bir mantıkla yaklaşıyor; silahlı mücadeleyi öngören herkesi aynı kefeye koymaktan geri kalmıyorlar. Ama bu ve benzeri yaklaşımların tümü, ülke gerçeklerine ve somut olgulara dayanma noktasında birleşiyor.

Ne var ki yaklaşımlardaki soyutluğu, bir bakıma “doğal” karşılamak gerekiyor. Çünkü devrimin gelişme yolunun belirlenmesi sorunu ve bunun önemi, ülkemiz devrimci-yurtsever hareketi içinde henüz gereği gibi kavranmamıştır. Bunu, Kürdistanlı örgüt ve grupların ezici çoğunluğunun program belgelerinde de görmek mümkündür. Hal böyle olunca, değişik askeri strateji ve taktikler arasındaki farklılıkların görülmesi, elbetteki kolay olmayacaktır. Ancak bunu kavramak önümüzde duran bir görevdir. İkincisi ve daha da önemlisi, çarpıtma ve spekülasyonlardır ki, bunlar bilinçli olarak yapılıyor ve bu yolla reformizm gizlenmek isteniyor. Bu nedenle çarpıtmaları ayıklamak; demogoji ve spekülasyonları açığa çıkarmak önem kazanıyor.

“Kimi sol revizyonistler sınıf mücadelesini politik mücadeleye, onu da ‘zor’a indirgerler. Silahlı mücadeleyi temel mücadele biçimi sayarlar.”

“Zoru, veya onun kendini bir gösterme biçimi olan silahlı mücadeleyi temel ve başlıca mücadele biçimi saymak, veya politik mücadelenin bütünü yerine geçirmek yanlıştır.”

“Silahlı mücadeleyi temel mücadele biçimi sayan görüş, bundan giderek silahı herşeyin yerine kor ve ‘devrimi tüfekler yaptı’ demeye varır.”(21)

Bu hezeyanlar, TKSP’ye ait ve nedensiz değil. Çünkü “barışçı ve barışçı olmayan mücadele biçimleri” vb. tekerlemeler artık “karın doyurmuyor”. Kürdistan devriminin gelişme yolu, devrimin temel sorunlarından biri olarak tartışma gündemine giriyor. Ve klasik bazı sözcükleri yan yana getirerek işin içinden sıyrılmak isteyen Kürt reformist güçleri zorlanıyorlar. İşte TKSP kaleşörleri, bu hınçla kaleme sarıldıkları için saçmıyorlar.

Şöyle ki:

Birincisi, silahlı mücadelenin, ülkemizin bugünkü koşullarında, temel ya da başlıca mücadele biçimi haline gelmesi, onun “politik mücadelenin bütünü yerine geçirilmesi” demek değil; Kürdistan’da yaşanan politik süreci biçimlendiren somut koşulların **öne çıkardığı** mücadele biçiminin altını çizmek ve buna göre örgütlenmek demektir. V. İ. Lenin’in şu sözleri, bu bakımdan öğreticidir:

*“Marksizm, mücadele biçimleri sorununun tarihi yönüyle ele alınmasını gerektirir. Bu sorunu somut ve tarihi şartları hesaba katmaksızın ortaya koymak, diyalektik materyalizmin ABC’sini bilmemektir. Ekonomik evrimin değişik alanlarında, politik durumdaki, ulusal kültürlerdeki, varoluş koşullarındaki vb. Çeşitli koşullara bağlı olarak, farklı mücadele biçimleri birinci plana geçer, **başlıca biçimler halini alır**, ayrıca ikinci derecedeki, yardımcı yöntemler de değişir.”(22)*

Demek ki, ayrı ayrı ülkelerin somut koşullarında şu ya da bu mücadele biçimi, öne çıkabiliyor ve temel mücadele biçimi haline alabiliyor. Ayrıca savaşın biçimine göre örgütlenmek hayati önem arz ediyor. Dolayısıyla bilimsel ve devrimci yaklaşım, saçmalamanın ötesinde; ülkenin somut şartlarını tüm ayrıntılarıyla inceleyerek politik mücadelenin farklı biçimlerini yerli yerine oturtmayı öngörüyor. Örneğin, biz, **Kürdistan devrimi silahlı mücadele çizgisinde gelişecektir** derken, bunu, ülkemizdeki somut koşulların analizine dayandırıyoruz. Ve gelişme yolumuzun özünü açıklığa kavuşturuyoruz. Bunun diğer mücadele biçimlerini red etmek ya da hafife almak anlamına gelmediği; aksine çeşitli mücadele biçim ve araçlarını ustaca kullanmayı içerdiği açık.

İkincisi, şu ya da bu ülkede silahlı mücadelenin başlıca mücadele biçimi haline gelmesi, “politik mücadelenin silahlı mücadeleye indirgenmesi” ve “bundan giderek silahı herşeyin yerine koymak” anlamına gelmiyor. TKSP’li baylara bakılırsa, Fidel Castro’yu Che Guevara’yı, V. N. Giap’ı, Cezayir, Nikaragua ve birçok Afrika ülkelerindeki devrimlerin önderlerini, “cahillik” ve “teröristlikle” suçlamamak elde değil!... Çünkü silahlı mücadele, politik mücadelenin **“temel ve son derece önemli rol oynayan”**(23) bir biçimi olarak, bu ve diğer bazı ülkelerin devrim süreçlerine damgasını vurmuştur. Dahası, TKSP’li bayların hezeyanlarına, uluslararası arenada esen yumuşama rüzgarlarına ve dünya devrimci hareketinde “zor kullanımından uzlaşmaya” geçişi sağlamaya çalışan uzlaşmacı eğilimlere karşın, günümüz dünyası sömürge, yeni-sömürge ve bağımlı ülkelerde silahlı mücadele çizgisinde gelişen yeni devrimlere tanık oluyor. Zaferin eşiğine gelen El Salvador devrimi, silahlı mücadele çizgisinde gelişen devrimlerin güncel bir örneğini oluşturuyor. Bakın, daha önce El Salvador Komünist Partisi Genel Sekreteri olan, ancak partiyi o günkü reformist çizgiden ileriye götüremediği için partiden ayrılıp Farabundo Marti Halk Kurtuluş Güçleri’ni kuran S. C. Carpio, ülkesindeki devrimci sürecin gelişimini ve silahlı mücadelenin kaçınılmazlığını şöyle açıklıyor:

“Örgütlenme çabalarının başlangıcı 1970’in 1 Nisan’ına kadar uzanıyor. (...) Sınıf mücadelesinin belli bir düzeye ulaştığı bu süreç mücadelenin tüm alanlarda birleşik olarak yürütülebilmesini mümkün kılan politik ve örgütsel unsurların varlığını gerektiriyordu. (...) Geleneksel örgütler Salvador halkının artık devrimci silahlı mücadele aşamasına geçmesinin gerekliliğini ve olanaklılığını kesinlikle red ediyorlardı. Geniş halk kitlelerinin mücadelesindeki devrimci şiddet ögesinin yükselişini de yadsımaktan geri durmuyorlardı.

“El Salvador Komünist Partisi ve onun etkisindeki örgütler içinde, halkı savaşımın yeni aşamalarına sürükleyecek politik-askeri stratejiye geçişe inatla direnen bir çoğunluk olmasaydı, kısa zamanda halkın geniş kesimleriyle ve her alanda bütünleşen Farabundo Marti Halk Kurtuluş Güçleri’nin kurulmasına da gerek duyulmayacaktı.

“Hayat göstermiştir ki, sınıf mücadelesinin ilerleyişi dogmatik formüllerle durdurulamaz. Çünkü bu formüller, belirli bir noktadan sonra nesnel gerçekliği ve tarihsel ihtiyacı karşılayamaz.

“...Farabundo Marti Halk Kurtuluş Güçleri kurulmadan önce, Komünist Parti ve diğer örgütler içinde uzun yıllar alan ideolojik bir mücadele vermek gerekti. Bu Küba devriminin zaferiyle başladı. Aynı günlerde bu örgütler içindeki ileri görüşlü kişiler de artık dogmatik çizginin, devrimci süreci zamanı gelen ileri aşamalara sürükleyemeyeceğini kavramaya başlamışlardı...

“1969 yılı sonlarına gelindiğinde, El Salvador ve halkının artık tüm mücadele yöntemlerini kullanabileceği ve bunların diyalektik biçimde birleştirildiği çok yönlü bir stratejiye gereksinim duyduğu apaçık ortaya çıkmıştı. Silahlı mücadele önce halkın

devrimci azmini geliştirmek ve süreç içinde karşı-devrimci glerin yok edilmesinde temel araç olacaktı...”(ab) (24)

El salvador'daki devrimci süreç, zamanla Komünist Partisini de etkiliyor. Komünist Partisi 1979 yılında özeleştiri yaparak şöyle bir karar alıyor:

“El Salvador Komünist Partisinin silahlı mücadele yolunu seçmesi çok geniş boyutları olan tarihsel bir karardı. Böyle bir karara ancak, ‘başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halkın kurtuluşunu sağlayacak tek yolun silahlı mücadeleden geçtiği’ sonucuna varıldıktan sonra alınabildi.”(25)

Yine Lübnan'daki devrimci süreci değerlendiren LKP Genel Sekreteri C.Havi, bu konuda şöyle diyor:

*“Kurtuluş görevi, hala partimizin ve ülkemizdeki bütün yurtsever, ilerici glerin, temel görevi olmaya devam ediyor. Direniş, kurtuluş için sürdürülen mücadelede, tek etken olmasa da **temel** etken olmaya devam ediyor.”(26)*

Grldğu gibi nc Dünya lkelerindeki devrimlerin tarihsel demeyimleri de, TKSP ve diğer reformist güçleri yadsıyor. Ayrıca anılan ülkelerin devrimci önderlerinden hiç biri de, “devrimi tüfekler yaptı” demiyor. Çünkü politika ve zor, diyalektik bir bütünü oluşturuyorlar. Her zor kullanımı, belirli bir politikanın ürünü olarak ortaya çıkıyor ve o politikayı yansıtıyor. Politika ise, zor kullanımının değişik biçimlerini ve daha geniş mücadele alanlarını kapsıyor. Ancak politikanın ve politik mücadelenin zor unsuru yanında daha geniş alanları ve çok çeşitli mücadele biçim ve araçlarını kapsamış olması, siyasal zorun önemini küçümsemek ya da politik savaşımın silahlı mücadele boyutunu “yasak savma” kabilinden kabullenmek anlamına gelmiyor. Zira silahlı mücadele, V. N. Giap'ın da belirttiği gibi politik savaşımın son derece önemli ve hatta bazı koşullarda belirleyici bir öğesini oluşturuyor. Kuşkusuz bu, politik ve zor unsurlarını birbirinden koparmak ya da onları karşı karşıya koymak anlamına gelmiyor. Aksine böylesi yaklaşımları yadsıyor.

Öte yandan, çarpıtmalar, üretilen speklasyonlar, yaratılan şaibeler ve kavram kargaşası, bütün bunlardan medet umanların gerçek amaçlarını, ancak bir süre için gizleyebilir. Hatta lke ve mücadele gerçeklerimiz kavranmasını da geciktirebilir. Fakat gerçekler inatçıdır. Devrimci sürecin akışı içinde ğreticilikleriyle kendilerini kabul ettireceklerdir. Görev, düşünce ve davranışlarla bu tarihsel süreci hızlandırmaktır.

Silahlı Mücadele Dn Erkendi Ama Bugün Tarihsel Bir İhtiyacı Karşılıyor

Silahlı mücadele konusundaki tartışmalar yeni değil. Bu konu değişik düzeylerde de olsa, öteden beri devrimci-yurtsever çevrelerde tartışılıyor. Ancak Ağustos-1984'den sonra yapılan tartışmalar, özellikle sorunun zaman unsuru üzerinde yoğunlaşıyor. Genel olarak silahlı mücadelede, bu mücadelenin başlatılmasında veya silahlı savaşımın bir aşamasından diğerine geçişte, zaman unsuru önemli bir faktördür. Soğukkanlılıkla irdelenmesi gerekir. BU açıdan bakıldığında, tartışmalar doğal karşılanabilir. Ne var ki yaklaşımlar, çoğunlukla isabetli olmaktan uzak. Çünkü böyle bir tartışmanın, herşeyden önce, ya olağan koşullarda zaman unsurunun önemini bilince çıkarma, ya erken bir kalkışmayı nleme ya da erken bir kalkışmanın beraberinde getirebileceği zararları asgariye indirgeme ve mücadeleyi daha sağlam bir temelde geliştirme eksenine oturması gerekir. Oysa birtakım olgulara ve değişen koşullara karşın, söz konusu tartışmalarda böyle bir yönelim görülmüyor. Zaman ve

değişen koşullar genellikle birbirlerinden koparılıyor ve aralarındaki diyalektik bağ göz ardı ediliyor.

Örneğin, bugün ülkemizde olağan değil, olağanüstü bir süreç uyaşanıyor. Ayrıca dünkü tartışmalar, PKK'nin Ağustos 1984 çıkışıyla başlattığı silahlı mücadeleyi önleme ya da erteleme durumunda olmasa bile, erken bir kalkışmanın sıcaklığı içinde bir bakıma doğaldı. Dahası, erken bir başlangıcın yapısında geliştireceği yetmezliklerin aşılması ve mücadelenin daha sağlam bir temelde geliştirilmesi için gerekliydi de. Çünkü o gün gerçekten de silahlı mücadelenin koşulları yeterince olgunlaşmamıştı (Bak. Roja Welat s.35-36). İkincisi, söz konusu mücadele daha başta silahlı propaganda aşamasını aşan bir eksende geliştirilmek istendi ki, bu da, sıkıntıları daha bir arttırdı. Ne var ki, o gün tartışmalar da ağırlıklı olarak doğallığın boyutlarını aştı; mücadelenin zaaflarını giderici olmaktan öteye onları derinleştirici bir işlev gördü. Öyle ki, “üzümü yemek değil bağcıyı dövmek” büyük bir çoğunluğun esas amacı haline geldi. Ve tartışmalar, eski “hızını” kaybetmekle birlikte, **“zamanı mı değilmi?”** biçiminde de olsa sürüyor!...

Oysa, zaman unsuru somut koşullardan bağımsız ele alınamaz ve gelinen noktada, ülkemizde dünden farklı bir hal ve durum var. Şöyle ki:

1- Kürdistan, kökleri tarihin derinliklerine uzanan sömürgeci yöntemlerle ve 12 Eylül faşizminin “ek tedbirleriyle” elde tutuluyor. Sömürgeci devlet, bizzat kendi kanun ve kararnamelerini çiğneyerek onların yerine geliştirdiği savaş hali yasalarını uyguluyor. Dahası, Bölge Valiliğinin ihdası, ülkenin boydan boya “olağanüstü hal” kapsamına alınması, “terörle mücadele timleri”, “köy koruyuculuğu”, “kontrgerilla” ve teritoryal savunma” adıyla girilen yeni ve kapsamlı milis örgütlenmesi, Kürdistan halkına dayatılan savaşın çıplak göstergelerini oluşturuyor. Seri operasyonlarla insanlık onurunun ayaklar altına alınması, köy meydanlarında ve tarlalarda rastgele insanların kurşunlanması, topyekün Kürdistan halkının göçe zorlanması, açlığın ateşten gömlek haline getirilmesi, cenazelere karşı saygının alçakça çiğnenmesi ve cesetlerimizin çöplüklere atılması, işkencenin tüm vahşi yöntemlerle birlikte uygulanan savaş politikasının kopmaz bir parçası haline getirilmesi vb. olaylar ise, ülkemizdeki günlük yaşamın bilançosunu dolduruyor. Gerçi henüz büyük cephele açılmış ve savaş ileri boyutlar kazanmış değil.. Ama hızla değişen dünyamızda “Avrupalılaştırmak” isteyen Türk sömürgeciliği, bugünkü iç ve dış koşullarda ancak böyle bir savaş yürütebiliyor. Hem savaş içinde, uzun erimli ve daha kapsamlı bir savaşa hazırlanmak da, buna uygun düşüyor. Bu ise, tamamen farklı ve yeni bir durum. Çünkü, dün ülkemizde var olan ve faşist diktatörlük tarafından daha bir yoğunlaştırılan sömürgeci baskı ve sömürüye rağmen, bugünkü savaş ortamı ya da savaş hali yoktu.

2- Dün kitlelerin faşist-sömürgeci baskı ve sömürüye karşı mücadele etme eğilimleri zayıftı. Bu doğrudur. Hatta silahlı mücadelenin beraberinde yoğunlaştırdığı baskı ve terör, ilk aşamada halkın direnme eğilimini daha da zayıflattı. Ancak baskı, “kutuda yeni barutun toplanmasını” sağlamakta gecikmedi; halkın tarihin derinliklerine uzanan kin ve nefretini bile; direnişin tohumlarını ekti. Cezaevlerinde, en vahşi işkencelere karşı insanlık onuru için verilen kavganın baskın gelmesi, kırlarda yürütülen silahlı mücadelenin –eski hızını kaybetse de- sürekliliğini koruması ve günümüzde çok seslilik arzeden bir gelişme göstermesi, diğer parçalarda kızışan savaş ve sorunun uluslararası arenada ileri boyutlar kazanması, kitlelerin direniş ve mücadele azmini geliştirdi; geliştiriyor. Annelerin kendilerini yakmaları, tutuklu ve mahkum ailelerinin değişen biçimlerde kendilerini gösteren direnişleri ve Diyarbakır'ın göbeğinde polisle çatışmaları, kimi demokratik çıkışların yasa ve yasakları aşarak – zayıfta kalsa- açık kavgayı gündemleştirmeleri, korucuların çoğu yerde yığınsal bir

şekilde aldıkları silahları geri vermeleri, Kürtçe konuşma ve Kürt müziğine konan yasakların tanınmaması vb. olaylar, bunu gösteriyor. Ve bu alanda da, dünle bugün arasındaki fark kendiliğinden ortaya çıkıyor.

3- Bu önemli iki faktörün yanında, silahlı mücadele yürüten güçler, maalesef henüz ülke zemininde güçlü bir gerilla savaşını yürütebilecek ve onun beraberinde getireceği sorunları göğüsleyebilecek etkin bir örgütlülüğe sahip değiller ve mültecilikte ısrarlı görünen bazı örgütler de, hala süreci geriye çekmeğe ve “yasallaşma”ya çalışıyorlar. TC’nin “sopa ve havuç” politikası, bu ve benzer eğilimleri giderek müzminleştiriyor. Ayrıca devrimci-yurtsever örgütler arasında, henüz ciddi bir birlik ya da dayanışma ve koordinasyon sağlanabilmiş değil.

Objektif ve subjektif koşullar belli bir karşıtlık arz ediyor. Bir yanda, dayatılan savaş, buna karşı çapı itibarıyla zayıf da olsa bir direniş ve halk kitlelerinde giderek güçlenen bir mücadele etme istemi vardır; diğer yanda, yetmezlikler, dağınıklık, süreci devrimci bir doğrultuda geliştirme ve onu geriye çekme eğilimleri var. Ancak karşıtların varlığı, “zamanı mı, değil mi?” sorusu ardına gizlenerek süreci geriye çekmeye gerekçe yapılamaz. Çünkü belirleyici olan, zıtların birliğidir. Zıtların birliği ise, devrimci sürece denk düşen mücadele hattını aydınlatıyor. Dün erken olan silahlı mücadele, bütün dayatılan savaşa karşı direnişi canlı tutmak, sömürgeci otoriteyi zayıflatmak, halka güven vermek ve onun devrimci azmini geliştirmek ve politik örgütlülüğü derinleştirmek gibi tarihsel bir ihtiyacı karşılıyor.

DİPNOTLAR

- 1- F. Kastro, Dünya Bunalımı, On. Ya., s. 93-215
- 2- World Marxist Rev. Der., s. 10
- 3- Türki-Information, Eylül 1987
- 4- F. Kastro, age., s. 187-188
- 5- M. Gorbacov, Yol. Ek. Yol. Öncülerin Yoludur
- 6- OLAS Kon. Bil, Marx ve Geri. Savaşı, Ev. Ya. s. 380-381’den
- 7- A. Cabral, age, s. 347-348’den
- 8- K. Nkrumah, age., s. 360’dan
- 9- K. Zaradov, Len. ve Kap. Sos. Geçiş, Tem. Yay., s. 252
- 10- Nikaragua Devrimi Stratejisi, Bil. Yay., s. 147
- 11- TSK-MK Değerlendirmesi, Ocak-1988
- 12- Hêviya Gel s. 15
- 13- Kür. Kap. Gelişmesi, H. Gel. s. 8
- 14- Agy. Dengê Welat. s. 1
- 15- A. S. Gitmez, Yurtdışı İşçi Göç., A. Yay., s. 142
- 16- Mark. ve Gerilla Savaşları, Sos. Ve Köylüler ve Kapitalizmden Sos. Geçiş
- 17- M. M. Rodriguez, El Salv. Bir Dev. Savaş, Haz. Yay., s. 149
- 18- Sosyalizm ve Köylüler, Ger. Yay., s. 63
- 19- Yurt Ansiklopedisi
- 20- Mark. Ve Ger. Savaş. s. 382
- 21- TKSP İlkeleri Mücadele Anlayışı, TKSP Yay., s. 37-38
- 22- Marks, Engels, Lenin, Stalin, Par. Savaşı, Yar Yay., s. 78-79
- 23- V. N. Giap, Halk Sav. Askeri Sanatı, Yön Yay. s. 225
- 24- M. M. Rodriguez, age. s. 29-30 (abç)
- 25- Age., s. 135
- 26- C. Havi, Dengê Welat, s. 1